

budžeta dotāciju, regulāri veic kontroli un studiju programmu kvalitātes monitoringu. Lai arī Valsts kontrole paudusi viedokli, ka Latvijas augstskolu akreditācijas sistēma ir nepilnīga, tomēr es uzskatu, ka augstskolu akreditācijas sistēma Latvijā, salīdzinot ar citām Eiropas valstīm, ir sakārtota ļoti labi. Daudzas valstis tikai tagad ievieš tā sauktajā Boloņas sistēmā paredzēto augstākās izglītības kvalitātes vērtēšanu, bet, piemēram, Rīgas Tehniskā universitāte darbu pie šīs sistēmas ieviešanas sāka 1996. gadā. Tāpēc jau 2000. gadā mēs varējām sākt visu studiju programmu akreditāciju, kuras laikā studiju programmas vērtēja ne vien Latvijas, bet arī neatkarīgi ārvalstu eksperti.

Šobrīd augstskolu lielākā problēma ir nepietiekamais finansējums. Ja mēs pienācīgi nevaram samaksāt par augstas kvalifikācijas mācībspēku darbu, mēs nevaram arī cerēt, ka Latvijas augstākajai izglītībai tiks nodrošināta ļoti augsts līmenis. Otra lielākā problēma ir tā, ka ļoti daudzi studenti paralēli pilna laika dienas nodaļas studijām strādā. Tiek traucēts normāls mācību process. Līdzīgi ir arī gadījumā, ja students vienlaikus studē vairākās mācību iestādēs. Ja valsts finansē izglītību un vienam bakalaura studentam inženierzinātnēs gadā paredz aptuveni 3000 latu, tad studenta pienākums ir pilnvērtīgi apgūt studiju programmu un nenedarboties ar blakuslietām, lai tuvākajā nākotnē

valstij varētu nosacīti atdot atpakaļ šos līdzekļus, izmantojot augstskolā gūtās zināšanas un prasmes un sniedzot ieguldījumu tautsaimniecības attīstībā.

Rīgas Tehniskās universitātes rektors akadēmiķis Ivars Knēts:

Latvijas izglītības sistēmu nosacīti ir iespējams sadalīt divās daļās: viena ir tā, ko, piešķirot budžeta dotāciju un nosakot akreditācijas procedūras nianšes, var kontrolēt valsts, un otra ir privātās augstskolas vai arī tās valsts augstskolu programmas, kuru darbība tiek nodrošināta no studentu personiskajiem līdzekļiem. Šī augstākās izglītības daļa nav tik lielā mērā pakļauta kontrolei, tāpēc tajā, iespējams, pastāv nepilnības. Piemēram, Latvijā iespējams atrast sešas septiņas privātās koledžas, kas piedāvā 1. līmeņa augstāko profesionālo izglītību, bet dēvē sevi par augstskolām, lai gan koledžas iegūstamās izglītības līmenis pirms gadiem 20–30 atbilstu tikai tehnikuma līmenim. Šajā gadījumā es varētu piekrist Sudras kundzes viedoklim.

Taču, runājot par valsts dibinātajām un kontrolētajām augstskolām, uzskatu, ka bažas par izglītības kvalitātes līmeni un augstskolas statusu ir liekas. Ministrijas, kas valsts dibinātām augstskolām piešķir valsts